

Osmá kapitola

Doplavali jsme ke břehu a vytáhli se ven z vody. Usadili jsme se na studené kamenité pláži a pozorovali, jak sebou naše rybí ocasy plácají a škubou, až konečně zmizely a my zase cítili, jak se nám vrací nohy.

„Ledovec je támhle,“ ukázala jsem k hoře s ledovým jazykem, který se plazil až téměř ke břehu jezera. „Myslím, že bysme měli začít tam.“

„Jak jsi na to přišla?“ zeptal se Aaron.

„Pokud máme najít vodu, která vytéká z hory, bude to nejspíš z ledovce, ne?“

Postavil se. „Máš pravdu,“ souhlasil, a tak jsme se vydali k ledovci.

Nevím, jestli jste někdy zkusili lézt na ledovec bez cepínu a lana, bez horolezeckých nebo vůbec nějakých instrukcí, ale řeknu vám, že to vážně není snadné. Vlastně je to nemožné.

„To se nám nikdy nepodaří,“ stěžoval si Aaron, když popáté uklouzl a spadl na zadek.

Za jiných okolností bych se smála. Opravdu vypadal dost komicky. Teď mi v tom bránily hlavně dvě věci: pohled na jeho vzteky rudý obličej a to, že jsem sama padala zrovna tak neladně a přinejmenším stejně často.

Vědomí, že jsme na hrozně nebezpečné a riskantní misi, celé situaci na humornosti taky zrovna nepřidávalo.

„Tak dost, pojďme to zkusit jinak,“ rozhodla jsem se poté, co jsem znovu uklouzla a nepříjemně dopadla na tvrdý led.

„Co navrhuješ?“

Rozhlédla jsem se. „Asi bysme měli zkusit ledovec obejít, místo abysme se po něm škrábali nahoru.“

„Zajímalo by mě, jak je ten led tlustý,“ uvažoval Aaron. „Je to skrz naskrz ledová hora, nebo je vespod ještě skála?“

„No jasně! To je ono!“

„To je co?“

„Pořád si myslíme, že ho musíme zkoumat zvenku,“ pokračovala jsem. „Pokud je ale nahoře díra, vede možná do tunelu, který pokračuje uvnitř hory.“

„Podobně jako ten, kterým jsme se dostali k jezeru?“

„Přesně tak! Když se nám podaří tunel uvnitř hory s ledovcem najít, můžeme se k tomu otvoru dostat zevnitř.“

Nevypadal přesvědčeně.

Zamračila jsem se. „Napadá tě něco lepšího?“

„Ne,“ odpověděl rychle. „Myslím, že je to skvělý nápad. Tak do toho!“

Snažili jsme se asi hodinu, ale marně. Nic jsme nenašli. Svezla jsem se na skálu u úpatí hory. Jezero dosahovalo v tomhle místě až sem, voda šplouchala na hladké zaoblené balvany. „Tak to asi nebyl tak dobrý nápad.“

„Za zkoušku to stálo,“ utěšoval mě Aaron a přišel si sednout vedle mě.

Koukala jsem do jezera. Bylo tak průzračné, že jsem viděla skoro až na dno. Skála tam tvořila hrbolaté věčko, do kterého se vlévala voda a mizela kdesi ve tmě.

Počkat!

„Něco mě napadlo, Aarone,“ seskočila jsem ze skály. „Musíme zpátky do jezera.“

Pochybovačně na mě hleděl.

„Podívej se na tu prohlubeň,“ ukázala jsem na místo, kde jsme předtím seděli. „Pod hladinou se rozšiřuje.“

Když pochopil, kam tím směřuju, zajiskřilo mu v očích. „No jasně! Tunel může končit pod vodou!“ Usmál se. „Na co čekáme?“ Skočil do vody.

Jakmile se nám vytvořily rybí ocasy a zbavili jsme se ledového chladu, dali jsme se do zkoumání skály a kamenů na kraji jezera. Konečně jsme něco našli! Prasklina, kterou nad hladinou skoro nebylo vidět, se pod vodou rozšiřovala do úzkého tunelu.

Vpluli jsme do něj.

Brzy jsme se ocitli v hluboké tmě. Tunel se vinul dál do skály, stáčel se hned na jednu, hned na druhou stranu, místy se zužoval, pak zase rozšiřoval.

Plavali jsme těsně pod hladinou, ale po chvíli už jsem pod sebou cítila písčité dno. S každým švihnutím ocasu jsem se posunula na větší mělčinu. Otvor na vrcholu hory jsme zatím ale nenašli.

Pokračovali jsme dál, ocasem jsem narážela na písek a kameny, až bylo tak mělko, že už se nedalo plavat. V úplné tmě jsme zůstali na písku a čekali, až se nám rybí ocas rozplyne a vrátí se nohy.

Postavila jsem se a nataženými rukama šátrala kolem, abych se trochu zorientovala. Oči natolik přivykly tmě, že jsem rozeznala vlhké stěny tunelu. Strop jsem měla kousek nad hlavou. Trochu jsem viděla, ale spíš tušila Aarona před sebou. Musel sehnout hlavu, aby nenarážel do skály nahoře.

„Co teď?“ zeptal se.

„Půjdeme dál,“ rozhodla jsem. „Někam to přece musí vést!“

Plahočili jsme se tmavým a studeným břichem hory, slyšeli jenom ozvěnu svých kroků a snažili se udržet trošku naděje, že na konci tunelu najdeme nějakou odpověď, ať už jakoukoliv.

Zdálo se nám, že jdeme už celé hodiny, když se něco změnilo. Nejdřív mi to ani nedošlo. Jen jsem si uvědomila, že najednou nevidím jenom jednolitě temné stěny tunelu. Táhly se po nich dlouhé zelené klikaté čáry, které připomínaly žíly na rukou. Ze stropu visely krápníky všelijakých tvarů, jako kornouty se zmrzlinou, dýky, kříže, vějíře.

„Aarone!“ vykřikla jsem.

Otočil se. Viděla jsem ho docela zřetelně. Nad levým okem měl škrábanec, všude na tvářích špinavé šmouhy.

„Co je?“ chtěl vědět. Pak vytřeštil oči. „Já tě vidím!“ uvědomil si.

„Jo, přesně tak! Odněkud sem proniká světlo.“

Naše kroky dostaly najednou smysl, s novou energií jsme pokračovali dál. Světlo mohlo znamenat jenom jednu věc. Nebo vlastně dvě. Buď přichází z druhého konce tunelu, nebo sem dopadá z nějakého otvoru.

Už brzy to zjistíme. Ještě pár minut, několikrát zahnout doleva, doprava... A najednou mnohem víc světla!

„Páni!“ zvolal Aaron. Tunel se otevřel do okrouhlého prostoru, velkého asi jako menší pokoj. Přímou

uprostřed vířil prach v kuželu slunečního světla, které sem dopadalo shora, jako by reflektor osvětloval jeviště.

Našli jsme otvor na vrcholu hory.

Jenže hora nebyla stoprocentně otevřená. Sice v sobě měla velikou díru, která sahala od nejvyššího bodu až k místu, kde jsme stáli, což bylo podle mě přesně uprostřed. Oblohu jsme ale neviděli. Otvor byl zakrytý vrstvou ledu, takže jsme se teď dívali na spodní stranu ledovce.

„Co budeme dělat?“ zeptala jsem se s očima upřenýma do paprsku světla.

„Myslím, že teď můžeme jenom čekat.“

„Čekat? A na co?“

Aaron se podíval na hodinky. „Na to, až uplynou asi tři hodiny.“

„Ha?“

Stočil ruku tak, abych mu viděla na hodinky. „Právě bylo devět,“ oznámil mi. „Pamatuješ si, co říkal Neptun v bublině?“

„V půlnočním slunci roztaje led.“

„No, takže musíme počkat na půlnoc, nacytat vodu do rukou a potom...“ zmlkl. „A potom... ehm...“

„A potom nás už nic nenapadá,“ dokončila jsem.

Udělal obličej. „Jo, vůbec nic.“

„Až tu vodu budeme mít, třeba nás napadne, co s ní máme dělat.“

„Když nic jiného, máme teď tři hodiny na přemýšlení,“ prohlásil.

Usadila jsem se na velký pevný stalagmit a snažila se nebýt moc skleslá. Kdyby mi Aaron neřekl o té sázce, těšila bych se, že se budu moct tři hodiny k němu tulit, abychom společně čelili chladu a vlhku. Takhle jsem si sedla co nejdál, ale jenom tak abych nezmrzla. A doufala jsem, že mi to rychle uteče.

Seděli jsme a poslouchali zvuky z jeskyně. Hluboko v tunelu se ozývalo slabounké *kap, kap, kap*. Zdálo se, že skály zpívají píseň beze slov, slyšeli jsme hluboké, tlumené, živé bzučení. Tu a tam se ozvalo kvapné šoupání nohou nějakého živočicha, který utíkal temnotou. Radši jsem nepřemýšlela, co by to mohlo být.

„Em,“ promluvil po chvilce mlčení Aaron. „Víš, to s Archiem...“

„Já se o tom nechci bavit, Aarone!“ nenechala jsem ho domluvit. „Ne když máme řešit tolik jiných věcí.“ Nesnesla bych, aby to znovu probíral. Už jenom pomýšlení na jejich sázku mě bodalo jako nůž. Nestála jsem o to nechat se tím znovu a znovu drásat.

„Ale Emily!“ vybuchl. „Šlo jenom o pitomý polibek!“

„Pitomý polibek?“ Nové bodnutí nožem.

„Myslím pitomou sázku,“ opravil se mrzutě. „Stejně je to už jedno. Všechno je v háji. Máš asi pravdu.“

„A v čem?“

„Že máme být jenom kamarádi.“ Podíval se na mě a trochu mírněji řekl: „Chceš to tak, ne?“

Dával mi šanci, abych navrhl, že to zkusíme znova?

Nebo se jenom ujišťoval, že mi kamarádství taky vyhovuje? Riskovat jsem nemohla. A otevřít mu svoje srdce? Aby je zase pošlapal? To ne. Nevěřila jsem mu.

Pokusila jsem se nasadit zářivý úsměv. „Jo, chci,“ zalhala jsem a odhodlaně se pokusila o přesvědčivý tón. „Když si to tak vezmeš, je to teď v pohodě, ne? Děláme, co je potřeba, a jde to výborně. *Mně* se to takhle *zamlouvá*.“ Vynutila jsem ještě širší a zářivější úsměv. Jen jsem doufala, že to nevypadá, jako když mi někdo roztahuje pusku tak, až se mi koutky zapíchnou do uší. Právě takový pocit jsem totiž měla. V žádném případě jsem ale nechtěla, aby poznal, že stojím o něco jiného. Hlavně ne teď, když mi dokonale objasnil, že on ne.

„Víš to jistě?“ zeptal se.

„Mhm,“ přisvědčila jsem.

Vypadal, že se mu ulevilo. „No tak jo, bude to tak.“

Vstala jsem a otočila se k němu zády. Nesnesla bych, aby za mým falešným úsměvem zachytil jakýkoliv náznak skutečných citů, zklamání z toho, že nejsem jeho holka, a našťvanost na něj, že mu to tak zjevně vyhovuje.

„OK. Jsem ráda, že jsme to vyřešili,“ řekla jsem stroze. Oprášila jsem si nohy. Měla jsem je špinavé od kamenů. „Jdu se trochu porozhlédnout kolem. Hned jsem zpátky.“

„Mám jít s tebou?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, zůstaň tady. Nebudu pryč dlouho.“

Zády k němu jsem vykročila do jeskyně, abych ji trochu víc prozkoumala. A abych zatlačila slzy, které se mi draly do očí a mohly každou chvíli vytrysknout.

Konečně se po čekání, které nám připadalo dlouhé jako celé dny, přiblížila půlnoc. Snědli jsme všechny zásoby a taky vypili skoro všechnu vodu. Kručelo mi v břiše a z několikahodinového sezení na studených kamenech mě bolely nohy.

Stáli jsme pod osvětleným kuzelem prachu a čekali, co se bude dít. Vteřiny před půlnocí pomalu odtikávaly, až zbývala poslední minuta. Srdce mi zrychleně bušilo.

„Jak ti je? Jsi v pohodě?“ staral se Aaron.

„Jo, dobrý. A ty?“

Přikývl. „Jen doufám, že to bude fungovat.“

„To já taky.“

Pak už jsme jen mlčky čekali, až uběhne minuta. Konečně nastala půlnoc.

Nejdřív jsem zaznamenala nějaké vrzání a skřípání vysoko, vysoko nad našimi hlavami.

„Podívej!“ ukazoval Aaron nahoru. „Už to začalo. Půlnoční slunce působí! Led taje!“

„Teď musíme jenom tu vodu pochytat, až bude kapat dolů.“ Cítila jsem, že to nebude tak snadné, jak říkám.

Vzápětí spadla první kapka. S hlasitým *PLINK!* pleskla na zem přesně doprostřed světelného kužele,

odrazila se a kolem ní se vytvořila maličká duha, která ale ve vteřině zmizela a znovu se rozhostilo ticho.

„Páni,“ vydechl Aaron. „To bylo...“

PLINK!

Na zem dopadla další kapka a zmizela stejně rychle jako ta první.

„Hej! Zkoušel jsem...“

PLINK!

Zaskřípal zuby. „No tak, musíme nějakou chytit!“ rozčiloval se. Vlastně konstatoval, co bylo zřejmé, že.

Natahovala jsem se po kapkách a snažila se nějakou chytit, ale pokaždé spadla vedle. Nedopadaly přesně na stejné místo, takže bylo těžké odhadnout, kam přiletí další.

Aaron se postavil doprostřed světelného kužele, spojil dlaně a nastavil je před sebe.

Čekala jsem se zatajeným dechem. Další kapka mu přistála přesně do natažené ruky!

„Joo!“ zajásal. V následující vteřině ale ruku sevřel, vrhl se pryč ze světla, lítal kolem a máchal paží ve vzduchu. „Áááá! To pálí!“ Poskakoval a třepal rukou. „To pálí! To pálí!“

„Honem, tady!“ Táhla jsem ho do užší části jeskyně, kde jsem předtím objevila v prohlubni mezi balvany malou kaluž. Rychle strčil ruku do vody a okamžitě se uklidnil.

Po chvíli ruku vytáhl. Byla spálená do ruda, kůže na dlani se loupala, všude už se mu začínaly tvořit puchýře.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

Potřásl hlavou. „Není to obyčejná voda. Má v sobě nějakou kletbu. Vzpomínáš, co jsme viděli v jedné bublině na jezeře? Jak ten člověk líčil Neptunovi, že se pokusil vodu chytit a spálil se?“

Vytáhla jsem láhev na vodu. „Tak ji zkusme natchytat do ní,“ navrhla jsem.

„Neptun mu ale říkal, že se musí chytat do dlaní.“

„Když to nejde?“ trvala jsem na svém. „Láhev by stála za zkoušku, ne?“

„OK, ale nech to na mně.“ A než jsem se mohla začít dohadovat, Aaron ji vzal a znovu se postavil pod kužel světla. Během několika vteřin spadla další kapka. Podářilo se mu ji chytit na první pokus.

„Mám ji!“ usmál se a zvedl láhev v ruce, aby mi ji ukázal.

Sotva jsme ji uviděli, úsměv mu na rtech ztuhl. Kapka vody propálila ve dně díru.

Náhle vypadal v obličeji skoro stejně ztrhaně jako na rukou. Nejradši bych mu je vzala do dlaní a chladila je polibky. Radši jsem ustoupila kousek dozadu, abych to nemohla udělat.

A pak mě to trklo. Chytit ho za ruku? Prokletá voda? *Samozřejmě!* Jak jsme mohli být tak zabeďnění?

„Musíme to udělat společně, Aarone!“

„Ani náhodou!“ vzepřel se okamžitě. „Nenechám tě tohle zažít. Je to hrozný!“ Hleděla jsem na něj. Možná mu na mně přece jenom záleží. Aspoň trošku.

Radši jsem tu myšlenku zaplašila, abych jí náhodou

neuvěřila. „Musíme se přitom držet za ruce,“ vysvětlovala jsem. „Když se držíme, můžeme přece kletbu zlomit. Máme tu moc od Neptuna. Snad se nám tak podaří zachytit vodu bez popálení.“

Na chvíli se zamyslel. „No, já nevím. Vážně to hrozně bolí. Opravdu. Kdyby se ti mělo něco takového stát, já bych...“

„Nemáme jinou možnost, Aarone,“ skočila jsem mu do řeči. „Nemáš na výběr. Já to udělám. Pojd!“

Šel za mnou ke světlu. Voda teď kapala pomaleji. „Musíme to zvládnout rychle,“ pobízela jsem ho. „Nevíme, jak dlouho to ještě potrvá.“

Šetrně jsem ho vzala za popálenou ruku. „Drž tu druhou radši dál,“ radila jsem mu. „Pojd, spolu to zvládneme. Ty víš, že jo.“

Nakonec neochotně přikývl. „Tak jo,“ řekl jenom.

Oba jsme se zhluboka nadechli a udělali krok do prostředí světelného kužele. Drželi jsme se za ruce a čekali.

